

Martina Poláková

**John Ruskin vers. Viollet-le-Duc, dva pohledy na umělecké dílo minulosti.
Rekonstrukce objektu Vlašského dvora v Kutné Hoře na přelomu 19. a 20.
století**

Posudek bakalářské práce

Práce Martiny Polákové se zdá na první pohled uměleckohistorická, což není kategorie prací, která má předpoklady být dobře fundována z kurzů studia základů humanitní vzdělanosti, protože poskytnutí této kvalifikace není jejím cílem. Po prostudování se však ukazuje, že obsahem práce je zkoumání různých přístupů k historii a její interpretaci, které se v tomto případě neprojevují pouze teoreticky, ale mají přímé realizační výstupy ve způsobu konzervace – a v tomto případě spíše revitalizace – historických staveb.

Práce se pohybuje se vlastně v několika časových vrstvách, jejichž vztahy se snaží popsat. Jádrem je vztah mezi přístupem ke konzervaci památek na konci 19. století u Johna Ruskina jako zastávce antirestaurátorského pojetí a Eugène Viollet-le-Duc jako zastávce puristicko-autorského pojetí konzervace. Uvádí i zdroje jednotlivých postojů, kterými jsou jak romantismus, který glorifikuje vybrané, do jisté míry idealizované etapy historie, historismus s tehdy odhaleným pohledem na historické kontinuum (do té doby byly vybírány z historie izolované epochy jako vzory), tak nastupující moderna, která dává autorství, v tomto případě autorství konzervátora větší autonomii. Tyto dobové vztahy k prehistorii se snaží přenést do současného kontextu. Těžištěm práce je obšírný popis struktury Viollet-le-Ducovy konzervace kostela La Madeleine de Vézelay, která je podkladem pro srovnání přístupu k Láblerově konzervaci Rajského dvora v Kutné Hoře. Výsledkem práce je konstatování, že způsob konzervace ve stylu Viollet-le-Duca, který byl uplatněn také v konzervaci Vlašského dvora a který byl později kritizován za necitlivost, je dnes chápán v širších historických a společenských souvislostech mnohem shovívavěji.

Práce má přehledné členění i přesný cíl. Uměleckohistorický popis rekonstrukce podporuje vlastní cíl práce, ukázat náhled na způsoby konzervace architektonických památek v 19. století a její současný pohled na ně. Je možné, že by práce mohla být dále prohloubena ve směru analýzy romantismu a jeho vlivu chápání historie, proměny tohoto chápání v historismu s vysvětlením jeho významu, jeho i širším rozvedením kritických názorů moderny na ně v souvislosti právě s konzervací. I tak však čtenář práce v ní najde jasný názor a zřetelné uvědomění hlubších souvislostí nastolených otázek.

Práce je bezchybně zpracována i technicky, kromě malého přehlédnutí na s. 25: „nedávno nabitá církevní statky“ Funkčně je použita i rozsáhlá obrazová příloha.

Práci hodnotím mezi výbornou a velmi dobrou, výsledek nechávám na obhajobě.

Jaroslav Vančát
10. 10. 2010